

at Undtagelsen har faaet sin Plads her paa dette Sted. Jeg er, som sagt, gaaet ud fra, at man egentlig ikke kunde kalde Skytteforeningernes Sammenkomster offentlige Forsamlinger, thi derved forstaaes efter min Mening noget ganske Andet. Det, at nogle Mennesker samle sig f. Ex. for at gjøre Gymnastik eller Sligt, kalder man i Almindelighed ikke en offentlig Forsamling. Jeg vil ikke tale om, at der er mange Tilfælde, hvor en Forsamling af Mennesker allerede af den Grund ikke kan kaldes en offentlig Forsamling, at Udgangen ikke staar aaben for Alle og Enhver, men derimod er indskrænket til den paagjældende Forenings Medlemmer. Men, naar der her i § 7 og ellers i vor Lovgivning tales om offentlige Forsamlinger, saa mener man jo ikke dermed ethvert som helst Foretagende, der medfører, at flere Mennesker samle sig; thi saa vilde f. Ex. alle offentlige Forlystelser og mange andre saadanne Foretagender gaa ind under Begrebet offentlige Forsamlinger. Jeg gaar ud fra, at der ved offentlige Forsamlinger forstaaes noget Andet, at der væsentlig derved forstaaes Møder, hvortil Udgangen staar aaben for Alle og Enhver, og som finde Sted i den Hensigt at drøfte offentlige Anliggender, der maatte interessere de Paagjældende, og som Følge deraf skjelner jeg mellem offentlige Forsamlinger og Samlinger af Mennesker overhovedet, som kunne finde Sted i ganske andre Diemed. Men forresten tror jeg, at dersom der skulde næres nogen Betænkelighed ved Ordene, dersom man skulde frygte for, at disse Udtryk skulde kunne afftedkomme Misforstaaelse, vil det vistnok ikke være vanskeligt at lempe Redaktionen saaledes, at man kan undgaa den Ulempe, at Folk under Foregivende af at ville anstille Dvølsker til Fædrelandets Forsvar samlede i ganske andre, derfra forskjelligte Diemed. — Hvad angaar de Bemærkninger, der have været fremsatte om „Sagt i Selfaber“, skal jeg først bemærke, at jeg har troet, at det var noget for strengt at fastholde Regelen i Forordningen af 1845 paa dette Punkt. Den forbyder nemlig ubetinget Enkeltes Sagt i Gudstjenestetiden, og dette er saaledes at forstaa, at saadan Sagt ikke blot er forbudt i Nærheden af Kirken, men at det overhovedet i Gudstjenestetiden er forbudt at gaa ud og styde, f. Ex. ud paa Heden eller i Skoven, uden Hensyn til, om det er saa langt borte, at det aldeles ikke kan forstyrre Nogen. Det har jeg troet, at man vilde anse for at være noget for strengt, og jeg har ogsaa troet, at man burde formulere Regelen saaledes, at den ikke ubetinget var til Hinder for, at 2 Personer fulgtes ad paa Sagt. Men det gaar jo ellers an her at nævne et bestemt Tal, som 2, 3 eller 4; det vilde se noget besynderligt ud. Denne Bestemmelse hører imidlertid til dem, som jeg ikke har lagt særlig Vægt paa, og efter Diskussionens Gang i det andet Thing har jeg heller ingen Grund til at tro, at man der har lagt særlig Vægt

derpaa. I et Udvalg vil det altsaa kunne drøftes, hvorledes man mener, at Udtrykket kan forandres. — Med Hensyn til § 10 vil jeg blot gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad der blev fremsat af et æret Medlem her i min Nærhed (Drenball). Jeg har egentlig ikke tænkt mig, at § 10 skulde have noget Videre at bestille med den Myndighed til at ende en Sag med en Advarsel, som indrømmes i de Politilove for Landet og Kjøbenhavn, som det ærede Medlem nævnte. Der er jo nemlig den Forskjel, at § 10 gaar ud paa at give Politimesteren en Ret til at advare den Paagjældende uden for Retten, saaledes at det ikke er nødvendigt, at der anlægges nogen Sag imod ham. Kanen med denne Bestemmelse, baade som den staar her i § 10, og som den findes i Forordningen af 1845, er upaatvilelig den, at der i de omhandlede Tilfælde ikke skal anlægges Sag mod den Paagjældende, men at Politiet blot paa hvilken som helst anden Maade, som forekommer det hensigtsmæssigt, f. Ex. ved at sende en Betjent hen til den Paagjældende, skal kunne advare ham uden for Retten om, at det eller det Forhold strider imod Helligdagsordningen og ikke vil blive taalt. Hvad der omtales i Politilovene, er noget ganske Andet, idet det forudsætter, at der er anlagt Sag imod den Paagjældende, i hvilket Tilfælde man da kan slutte Sagen med en Advarsel i Stedet for en Dom. De to Ting, mener jeg, kunne godt bestaa ved Siden af hinanden. Jeg synes heller ikke, at der er nogen særdeles stor Fare ved at sige, at Politivirigheden skal indskrænke sig til at advare, thi der tales kun om Tilfælde, hvor Overtrædelsen hidrører fra undskyldelig Misforstaaelse; hvor Politivirigheden altsaa ikke mener, at den hidrører fra undskyldelig Misforstaaelse, kommer Bestemmelsen slet ikke til Anvendelse. Hvad derimod det angaar, at, naar en offentlig Kundgjørelse har været udstedt, kan Undskyldning med Uvidenhed eller Misforstaaelse ikke længere antages, mener jeg ogsaa, at denne Bestemmelse ikke vil være til Hinder for, at Sagen i saa Fald ved Retten kan slutes med en Advarsel; Meningen er jo kun at sige, at saa kan det Tilfælde, som omtales foran, ikke længere indtræde, men saa maaske Beblommende søgges og drages til Ansvar for den stedsundne Overtrædelse. Forsaa vidt man imidlertid vil anse det for bedre at lade disse Ord om, at Uvidenhed eller Misforstaaelse ikke længere kan antages som Undskyldning, naar en offentlig Kundgjørelse er udstedt, udgaa, skulde jeg for min Part ikke have noget Særdeles derimod. Jeg tror i Øvrigt, at Paragrafen vistnok i og for sig kan have sin Betydning, og at der kan være Betænkelighed ved helt at udlette den, fordi den vil gjøre det muligt for Politivirighederne at lade saadanne tvivlsomme Ting, som man mener kunne være begrundede i Misforstaaelse, passere, uden at man behøver at anlægge Sag i den Anledning. Det